

munikace v době náledí, jest takovou povinností, kterou § 37. obec. zřiz. označuje jako policejní. Při výkladu výrazu »policie« použitého v obecním zřízení dlužno uvážiti, že jde tu o zákon pocházející z let šedesátých minulého století, kdy pojem »policie« vykládán byl mnohem širše, než jak ustálil se v době pozdější a kdy do kompetence policejní spadal nejen dozor nad zachováním resp. obnovením policejně bezvadného stavu (t. zv. policie vrchnostenská), nýbrž i péče o udržení event. zlepšení tohoto stavu (t. zv. policie veřejné péče). Použil-li tedy zákonodárce v § 37. obec. zřiz. výrazu »policie místní«, nutno pojmu tomu rozuměti v onom širším smyslu, jak shora bylo vyloženo. V důsledku toho spadá pod policejní povinnost obcí v § 28. č. 3. obec. zřiz. uloženou, také povinnost učiniti všeliká opatření, aby veřejné komunikace v obci staly se opět lehce a bezpečně schůdnými.

Při tom dlužno poznamenati, že otázkou, zda povinnost ta vztahuje se nejen na komunikace obecní, nýbrž také na jiné komunikace veřejné, nss zabývatí se nemusil, poněvadž v daném případě šlo nesporně o cestu obecní, při níž povinnost ta jistě obec postihuje.

Pokud jde o otázku, jak daleko sahá tato policejní povinnost obce v rozsahu místním a časovém, vytýká stížnost, že nař. rozhodnutí, pokud vychází z předpokladu, že obec M. měla podle ustanovení § 24. měst. policejního řádu posypati kluzké cesty do 7. hodiny ranní, spočívá na vadném řízení, neboť st-lka již ve svém odvolání na žal. úřad upozornila, že výrok II. stolice v tomto směru odporuje cit. ustanovení policejního řádu, dle něhož posypání cest má se státi do 8. hodiny ranní, a že okolnost ta pro řešení otázky, je-li st-lka v daném případě náhradou škody povinna či ne, jest důležitá. Nss neshledal ani tuto námitku důvodnou.

Vada, kterou tu st-lka nař. rozhodnutí vytýká, mohla by býti uznána za vadu podstatnou a tedy za důvod ke zrušení naříkaného rozhodnutí jedině tenkrát, kdyby okolnost, již st-lka ve svém odvolání namítala, byla pro posouzení přítomného případu skutečně relevantní. Tomu však tak není. Předem bylo již na to poukázáno, že povinnost, o níž tu jde, posuzovati jest jedlině s hlediska §§ 37 a 28 č. 3. obec. zřiz. a že proto ani co do rozsahu této povinnosti nelze bráti v úvahu normy jiné upravující jiné poměry, zejména tedy ne policejní řád obecní, v němž není upravena povinnost obce, jako orgánu policie místní, nýbrž naopak obcí samou normovaná povinnost jednotlivých občanů. Nad to však vychází ze správních spisů, že úraz Kateřiny M. se stal po 8. hodině ranní a přiznává-li tuto okolnost stížnost sama, pak nemá pro daný spor vůbec významu otázka, mělo-li posypání v obci býti provedeno do 7. či do 8. hod. ranní, zvláště když st-lka nad to ještě ve stížnosti připouští, že jest možno, že zmíněná cesta ještě po 8. hod. ranní nebyla úplně posypána.

Č. 5159.

Nemocenské pojištění. — Administrativní řízení (Slovensko): Ani župní úřad ani min. pro Slov. nejsou příslušny rozhodovati o sporech mezi okresní dělníky pojišťující pokladnou a zaměstnavatelem o náhradě útrat nemocničního ošetření zaměstnaného

(§ 156 zák. čl. XIX : 1907 ve znění § 23 nař. č. 199/1922). Rozhodovati tu přísluší průmyslové vrchnosti první stolice a min. soc. péče.

(Nález ze dne 26. listopadu 1925 č. 20.128).

V ě c: Dr. Arnošt B. v N. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu léčebného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Odvolání st-lovo z platebního výměru okresní dělníky pojišťující pokladny v F. z 7. srpna 1923, ukládající jemu povinnost náhrady 788 K útrat za léčení služebné Anny K., zamítl okresní úřad v Hlohovci rozhodnutím z 21. září 1923 vzhledem k předpisu § 12. zák. čl. XIX : 1907 a potvrdil výměr pokladny, ježto Anna K. byla u st-le od 1. ledna 1923 zaměstnána, kdežto přihláška byla až po uplynutí 8denní lhůty cit. § 12. a po onemocnění zmíněné služebné pokladně zaslána. Výměru tomu připojeno bylo právní poučení, že lze proti němu během 15 dnů po doručení podati odvolání k župnímu úřadu.

Z tohoto rozhodnutí se st-l odvolal k župnímu úřadu v Bratislavě, jež rozhodnutím z 13. února 1924 odvolání zamítl a výrok okr. úřadu schválil ze správných jeho důvodů. Poučil zároveň stranu, že proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů revisionální žádost podati.

St-lovu revisionální žádost zamítlo žal. min. nař. rozhodnutím a potvrdilo rozhodnutí župního úřadu na základě jeho odůvodnění.

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, musil se nss nejprve z moci úřední zabývati otázkou, neporušil-li úřad předpisy kompetenční a netrpělo-li tím nař. rozhodnutí zmatkem, který by nss-u bránil přistoupiti k věcnému přezkoumání jeho.

V daném případě jde o spor mezi okresní dělníky pojišťující pokladnou na Slovensku a zaměstnavatelem o náhradu nemocničního ošetření po rozumu § 12. zák. čl. XIX : 1907. Dle § 156 tohoto zák. čl. ve znění § 23. vl. nař. ze 14. července 1922 č. 199 Sb. rozhoduje spory takového druhu průmyslová vrchnost podle § 176 zák. čl. XVII : 1884, t. j. průmyslová vrchnost I. stolice (v tomto případě okresní úřad) a od této jde odvolání přímo k min. soc. péče. V řízení tom není proto ani župní úřad ani min. pro správu Slov. vůbec povoláno jako instance rozhodovati a jestliže úřady ty přes to meritorně rozhodovaly, jest rozhodnutí jejich výrokem úřadu absolutně nepřislušného a jako takové zmatečné.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 5160.

**U č i t e l é: O kompetenci zem. škol. rady a min. školství při rozhodování o žádostech učitelů veř. škol národních za ponechání pří-
davků na dítě studující v cizině (§ 6 zák. č. 394/1922).**

(Nález ze dne 26. listopadu 1925 č. 22.496).

V ě c: František G. v L. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o drahotní přídavek.